

И още веднажъ се убеди, че голѣмия градъ е за онѣзи, които сж свикнали съ суетното въ живота. Инѣкъ какъ да нарече това влечение у своитѣ познати въ престолния градъ: да се мжкнатъ по бирарии; да зяпатъ по улици безъ работа; да задирятъ женитѣ; да се надпреварватъ въ гешефти; да играятъ карти, за да се измамватъ и убиватъ време.

Кога му доде на умъ какъ вдовицата Чернева вече прекарала пора жена, съ две деца, му се обясни въ любовъ — той се потърси.

За Петъръ Габара бѣше гадно, че една жена, която е имала любимъ съпругъ и деца отъ него, може да дири други мжжъ. Той сждѣше по себе си. И вѣренъ на себѣ си — отвърщаваше го онова, което виждаше въ столицата. Тамъ той виждаше само смѣтки. А неговото разбиране бѣ: семейство, което не е осветено отъ любовъ е съдружие. То е дружба на смѣтка. А смѣтки въ семейството той не търпѣше. Смѣткитѣ сж нуждни въ търговията; а семейството не е търговия. За Петъръ Габара семейството е храмъ, гдето съпрузитѣ свещенодействуватъ; гдето има копнежъ и блѣнове по нѣщо възвишено, свето. Мине ли се първа любовъ — минатъ е живота. И както преснакѣтъ веднажъ се кваси — и сърдцето веднажъ люби. Другото е наслади, които се купуватъ, съ които се търгува.

Домъ безъ любовъ може да бжде всичко друго ала не и истинско домочадие. Той не можеше да търпи онѣзи мжже на които душа и свѣтъ е да идатъ нѣкъде за удоволствие, безъ жена си; отвърщаваша го мжжетѣ, които задирятъ чужди жени: не му се нравѣха качкитѣ на вѣнчани съпрузи съ други. Ни на мжжа ни на жената прощаваше това.

Онова, което бѣ видѣлъ отъ баща и майка — то свѣтѣше въ душа му и съ него живѣеше той. А тъкмо това самоуважение и тая светостъ не виждаше въ столицата той — и всичко му бѣ противно.